

LỜI CUỐI GỬI BẠN NGUYỄN PHƯƠNG MINH

Hôm nay, khi nghe bạn vừa vĩnh viễn ra đi, lòng tôi chùng xuống. Mặc dù biết rằng đời người là hữu hạn, nhưng khi tin buồn ấy đến, tôi vẫn thấy như có khoảng trống lớn trong tim. Biết bao kỷ niệm về quãng đời trai trẻ, về mái trường Luật Sài Gòn ngày nào, bỗng hiện về trước mắt như mới hôm qua. Tôi nhớ những ngày chúng mình ngồi bên nhau trong giảng đường rộng lớn, với bao khát vọng và niềm tin rằng một ngày mai sẽ góp phần xây dựng một nền tảng pháp trị và nhân bản cho quê hương. Trong ký ức ấy, bạn hiện lên như một người đồng hành chân thành, hăng say học hỏi và luôn hết lòng với lý tưởng công bằng và tự do.

Chúng mình đã có một đoạn đường dài sát vai cùng nhau, từ những ngày đầu còn là sinh viên cho đến khi cùng khoác lên mình chiếc áo luật sư. Tôi vẫn nhớ rõ ánh mắt sáng và giọng nói đầy cương nghị của bạn khi đứng trước tòa, bảo vệ cho những người yếu thế. Bạn không chỉ là một luật sư giỏi, mà còn là một người luôn đặt lương tâm và tình người lên trên mọi lợi ích. Trong nghề luật, điều đó quý hiếm và đáng trân trọng biết bao. Tôi đã học được nhiều từ bạn không chỉ kiến thức, mà cả tấm lòng, sự kiên định và niềm tin vào tương lai huy hoàng của dân tộc.

Rồi biến cố tháng tư, 1975 ập đến, cuốn tất cả chúng ta vào một cơn sóng dữ. Bao nhiêu ước mơ, bao nhiêu sự nghiệp còn đang dở. Chúng mình mỗi người mỗi ngả, mang trong tim những vết thương không dễ gì hàn gắn. Bạn và tôi chọn con đường vượt biển tìm tự do, và cuối cùng định cư tại Little Saigon, thủ đô tỵ nạn từ năm 1984. Tôi vẫn nhớ lần gặp bạn nơi xứ lạ sau những tháng ngày bất tin. Giữa cộng đồng tỵ nạn, bạn làm lại từ đầu, qua nhiều công việc, rồi cuối cùng chọn nghề báo chí và truyền thông. Bạn vẫn tiếp tục theo đuổi lý tưởng xây dựng một nền dân chủ pháp trị cho quê hương.

Little Saigon- nơi chúng ta cùng nhau gầy dựng lại cuộc sống- hôm nay chắc chắn sẽ thấy thiếu vắng một bóng hình quen thuộc. Tôi biết rằng bạn không những đã để lại một di sản qua những tác phẩm văn học, mà quan trọng hơn là qua tình người, sự tử tế và tấm lòng cống hiến cho cộng đồng và quê hương. Những buổi hội đồng môn, những lần nhắc lại chuyện xưa, bao giờ bạn cũng cười hiền, rồi nhắc chúng tôi rằng “ chúng ta đã đi một đoạn đường dài, nhưng không được quên nơi mình khởi đầu”. Quả thật, bạn chưa bao giờ quên. Bạn luôn giữ mãi tình cảm với quê hương với Sài Gòn xưa- thành phố của những giấc mơ thời tuổi trẻ.

Giờ này bạn đã ra đi, vĩnh viễn ra đi. Cuộc đời lưu vong vốn đã nhiều mất mát. Chúng ta đã mất quê hương và giờ đây lại mất thêm một người bạn, một đồng môn, một đồng nghiệp đáng quý. Tôi tin rằng, ở một nơi nào đó, bạn đã được yên nghỉ, thoát khỏi những lo toan của cuộc sống trần gian.

Xin tiễn biệt bạn, người đồng môn và đồng nghiệp thân thiết. Cầu mong hương linh bạn thanh thản trên chốn thiên thu.

Vĩnh biệt.

Nguyễn Viết Đĩnh

Dã Thảo Trang, đầu tháng 10, 2025